

ХРИСТИЯНСКА ЗАЩИТА

Орган на Епархийското Свещеническо Братство „св. Царь Борис“ в Варненската и Преславска Епархия
ЗА РЕЛИГИЯ, ПРОСВЪТА И ОБЩЕСТВЕН ЖИВОТЪ

Брой 1 лв.

Обявления се приемат
по споразумениеИзлиза 2 пъти
на месецъГодишен абонаментъ
20 лева

Брой 1 лв.

Всичко що се
отнася до ве-
стника, да се
изпраща до св.
Митрополия —
Варна, а суми
— до свещ. Сте-
фанъ п. Йорда-
новъ, ул. Царь
Асенъ № 20

Пазете се отъ крайности

Отъ известно време насамъ го-
лѣмъ шумъ се дига около сближе-
нието между сърби и българи.
Слабъ отначало тоя шумъ, като нѣ-
коя шепня, въ последно време се
засили и отъ всѣкъде се подзема и
поддържа Сближението и споразу-
мението между сърби и българи, че
е добро дѣло, за това нѣма никак-
во съмнение. Ние казваме сърби, а
не югославянци за това защото въ
Югославия има разни народности
— има хървати, и словенци, и чер-
ногорци и бошняци. Югославия не
е като България, въ която има
единенъ само народъ — българския,
единъ езикъ, една вѣра. Ние до се-
га не сме имали вземане даване
нито съ хървати, нито съ словенци,
нито съ черногорци или съ бошня-
ци, така че взаимнитѣ ни отноше-
ния сж, тъй да се каже, нормални.
Недоразуменията ни сж собствено
съ сърбитѣ. Съ това ние не искаме
да кажемъ, че споменатитѣ по-горе
народности, съставляващи части отъ
Югославия, не вървятъ подиръ сър-
битѣ и следователно се държатъ
безразлично въ въпроса за нашитѣ
недоразумения и спорове съ сърби-
тѣ. Подобно нѣщо не искаме да ка-
жемъ Разнитѣ части на Югославия
съставляватъ едно цѣло и иматъ
едни интереси. Искаме да споме-
немъ, че ние българитѣ не можах-
ме да се разберемъ само съ сърби-
тѣ, съ които имаме непосредствено
съседство. Ако успѣемъ да уравнимъ
нашитѣ недоразумения съ сърбитѣ,
чрезъ тѣхъ ще станемъ по-близки
съ хървати, черногорци, бошняци и
словенци.

Добро дѣло ли е това сближение
и сприятеляване?

— Нѣма съмнение, че е добро и
полезно и за насъ българитѣ, и за
сърбитѣ. За постигане на това спри-
ятеляване и сближение има много
заложби. Сърбитѣ сж славяни, сла-
вяни сме и ние. Наистина, на пѣти
нѣкои сърби въ миналото сж по-
държали, че ние не сме били чистокръвни славяни. Ние не се оби-
ждаме, когато се казваше това отъ
страна на сърбитѣ за две причини:
Първо — не е лъжа, че въ нашата
кръвъ има нѣщо неславянско, вне-
сено отъ четата на Аспаруха. Второ
— нарѣдко има народъ отъ сегаш-
нитѣ съ чиста и непромѣнена кръвъ.
Гърцитѣ, напимѣръ, които се хва-
лятъ, че сж потомци по права ли-
ния на Омира, на Перикла и Демос-
тена, последно време византийски
писатели казваха, че били послavian-
чени, нѣщо, което повторилъ въ
новитѣ времена и Фалмераиеръ. Та
не само гърцитѣ, но и други наро-
ди не сж чистокръвни, за това на
последно време Хитлеръ взема
мѣрки да запази германския народъ
отъ чужда кръвъ. Нѣма защо про-
чее да се сърдимъ на ония сърби,
които ни ругаятъ, че не сме чистокръвни славяни. Но освенъ това
ние знаемъ, че такива ругатни
спрѣмо насъ се употрѣбаватъ отъ
сърби зле настроени и гнѣвни про-
тивъ насъ. Мине ли имъ гнѣвътъ, и
ние ставаме за тѣхъ братя славяни.
При кръвното си сродство съ сър-
битѣ имаме и други връзки, ония на
вѣрата. Сърбитѣ сж отъ православ-

но вѣроизповѣдание. Православни
сме и ние. Истина е, че тази наша
връзка съ сърбитѣ на пѣти е изло-
жена на атаки отъ страна на гър-
цитѣ, сегашнитѣ искрени и интимни
приятели на сърбитѣ. Нали бѣше
писано въ вестницитѣ, че цариград-
скиятъ патриархъ билъ направилъ
въпросъ това, дето Охридския Епи-
скопъ Николай, като билъ въ Со-
фия, служилъ съ българското духо-
венство, което било схизматично?
Нали и напоследъкъ, когато Черно-
горскиятъ Владика Гавриилъ билъ
въ Цариградъ, за да уравни съ па-
триаршията недоразуменията между
цариградската и сръбска църкви за
хилендарския монастиръ, повторно,
както увѣржаватъ билъ повдигнатъ
въпроса за съслужението на Охрид-
ския Епископъ съ Софийския Митро-
политъ? Тия действия на цари-
градската патриаршия иматъ за целъ
да дадатъ на сърбитѣ да разбератъ,
че тѣ не сж съ насъ една вѣра и
следователно връзката ни съ тѣхъ
по вѣра е скъсана и сме чужди
едни на други по вѣра. При всичко
това, сърбитѣ отъ времето на по-
койния Сръбски Митрополитъ Ми-
хилъ сж държатъ отрицателно къмъ
провъзгласената отъ цариградската
патриаршия схизма. И така ние сме
братя съ сърбитѣ по кръвъ и вѣра.
Но трѣбва да се признае и това,
че нашитѣ отношения съ тѣхъ не
сж били братски, не казвамъ отъ
старо време, но и въ новитѣ вре-
мена не сж били такива, каквито
би трѣбвало да има между братя.
Когато ние се намѣрвахме подъ
владението на турцитѣ и бѣхме
третираны като безправна рая, не
веднажъ сме давали крѣвна данъ,
за да бждемъ полезни на сърбитѣ,
които сравнително съ насъ бѣха въ
по-добро положение спрѣмо тур-
цитѣ. По онова време, когато ние
правѣхме опити да се отървемъ отъ
турското иго, сърбитѣ ни веднажъ
не се оказаха до насъ въ полето на
борбитѣ ни. Следъ освободителната
война въ време на Берлинския кон-
гресъ съ помощта на Австрия из-
вестни части отъ турската империя
свързани съ насъ до тогава, пре-
минаха въ Сърбия. Следъ учредява-
нето пакъ на Българското Княже-
ство като че ли отношенията меж-
ду българи и сърби претърпяватъ
известна промѣна. Причинитѣ на
тази промѣна да се изнасятъ тукъ
е излишно. Искаме да констатира-
ме тази промѣна, която блѣсна съ
голѣма сила въ времето на съеди-
нението на Северна и Южна Бълга-
рия. Тази сжщата промѣна силно
се проявява въ Македония, която
цѣли десетъ вѣка въ своитѣ борби
за сжществуване върви паралелно
съ България. Въ време на Балкан-
ската война се направи опитъ да
се махне тази промѣна. За съжаление,
обаче, тя взе ужасни размѣри
въ време на голѣмата война, кога-
то сърби и българи се заловиха за
гуша, за да се даватъ. Бихме се,
клахме се, изтребихме се и свър-
шихме взаимната си кланица съ
това, че нови части отъ българско-
то тѣло се отдѣлиха и се лепнаха
на сръбското. Отъ тогава и двата
народа непрестанно се гледатъ ка-

то две кръвожадни животни и се
стараятъ единъ другъ по-голѣми
пакости да правятъ. Кой отъ тия
два народа е водилъ по успѣшно и
по-пакостно тази враждебна борба
не е нужно да се казва. Знае се,
че въ такъвъ случай, който е по-
силенъ, той може да прави и по-
голѣми пакости. Тия взаимни наши
ежби, вредни за насъ сами, става-
ха досадни и на другитѣ. За това
на последно време и ние рекохме
да направимъ опитъ за едно разби-
рателство и други отъ страна, както
се вижда, дадохме и на двата народа
да разбератъ, че трѣбва да се свър-
ши вече съ тази борба. И така се
дигна силенъ шумъ за приятелство
и за споразумение, което е еднакво
полезно и за насъ, и за сърбитѣ.
Казва се, че двата тия народа, ако
можеха да се разбератъ, биха били
най-силната и здрава гаранция за
мира въ Балканския Полуостровъ.

За насъ онеправданитѣ, оскър-
бенитѣ, обранитѣ, претоваренитѣ съ
задължения, подозирани не отъ
едно мѣсто, увѣреността, че сър-
битѣ не сж противъ насъ, ще ни
даде възможностъ да си поотдох-
немъ малко и съ по-голѣма охота
да се предадемъ на миренъ трудъ
да разработимъ благословената ни
земя, за да изкарваме каквото е
нужно за нашето сжществуване.
Това навѣрно ще ни помогне да се
успокоимъ и да престанемъ да ди-
римъ спасението си въ бурни но-
визни. Но и сърбитѣ не по-малко
иматъ нужда отъ нашето приятел-
ство. Тѣ сега за сега сж много
облагодетелствувани и справедливо
могатъ да кажатъ, че сж силни. Но
тѣ не трѣбва да забравятъ, че ис-
торията знае голѣми промѣни. Да
ги споменуваме тукъ е излишно. За
това и за тѣхъ е полезно да иматъ
до реброто си единъ народъ раз-
положенъ братски, а не неприятел-
ски. Братъ помаганъ отъ братъ е
като градъ укрепенъ, казва се въ
Свещеното Писание. Съзнанието на
тази истина и отъ дветѣ страни да-
де поводъ на взаимни любезности.
Но за съжаление до сега имаме
само любезности, взаимни посеще-
ния, пиршества, хубави речи, изяв-
ления за братство, но дѣла за то-
ва братство до сега не се вижда
да може човѣкъ да констатира.
Напротивъ, има регистрирани пара-
фирани и подписани актове, които
даватъ на нѣкои поводъ да пред-
полагатъ, да подозиратъ, че има се
желание да се заведе България въ
Канѣса...

За това ние си позволяваме да
мислимъ, че трѣбва да се пазимъ
отъ крайности. Братя сме наисти-
на сърби и българи. Но и Канъ и
Авелъ били братя. Ние мислимъ, че
трѣбва да се докаже съ дѣла жела-
нието да се разберемъ и после да
се заловимъ да се прегръщаме и
цѣлуваме. Прегръдки и цѣлувки
безъ дѣла сж прегръдки и лѣлувки
иудейски! А иудейскитѣ цѣлувки
завѣдоха Спасителя Христа и а
крѣстъ въ Голгота, а Иуда на само
бесилка.

Драганъ

Пазете ли си абонамента
за „Християнска защита“?

Где сж хуманитариститѣ?

Трогателната жалба, отправена
до О. Н. отъ потиснатитѣ народи
отъ съветския режимъ, мина неза-
белязана и не коментирана отъ на-
шия печатъ.

Оплакването само по себе си е
актъ на отчаяние и документъ, кой-
то на вѣки ще свидетелствува предъ
историята за престѣпленията, за без-
правния режимъ и насилието, които
днесъ царятъ въ болшевишка Русия,
и на който режимъ се крепи бол-
шевизма.

Презъ 1932 год. 27 декемврий,
съветитѣ издадоха указъ, съ който
задължиха градското население да
се снабди съ паспорти, като чуж-
денцитѣ.

Роденъ ти, дедитѣ ти и прадедитѣ
ти въ С. С. С. Р. имашъ право да
живѣешъ тамъ, не възъ основа на
закона, а възъ основа на единъ
паспортъ, издаденъ отъ ко-
мисарията. Ако въ даденъ моментъ,
властта те подозре, или й се доне-
се, че ти си опасенъ за нея, ведна-
га те интерниратъ за другаде. Това
интерниране е равносилно, при
днешнитѣ условия за животъ въ
Русия, на осъждане на гладна
смъртъ. Този драконски указъ, кой-
то на гледъ не изглежда да е така
страшенъ, е хвърлил въ ужасъ,
особено градското население. Той е
далъ поводъ, на тоя отчаянъ викъ
и протестъ. Споредъ този указъ,
никой не е сигуренъ за живота си,
и никой не знае дали ще осъдне
въ дома си. Споредъ съветскитѣ
вестници, два месеца следъ влиза-
нето на този указъ въ сила, само
отъ украинския градъ Харковъ сж
били интернирани 80,000 души като
опасни за болшевишкия режимъ.
Сжщото е станало и въ много дру-
ги градове, въ Украйна, Кавказъ и
Туркестанъ.

Много жители отъ тия области и
градове, ужасени отъ това що сж
виждѣли да става предъ очитѣ имъ,
напуснали роднитѣ си мѣста и тръг-
нали по неизвестнитѣ и незнайни
пѣтища, които винаги водятъ къмъ
мизерията и смъртъта.

Сжщата мѣрка се прилага безпо-
щадно и спрѣмо селското населе-
ние, особено къмъ ония, които сж
се противопоставяли на колективизи-
зацията.

Три казашки села, били напълно
упразнени. Вестникъ „Le journal“
отбелязва това събитие и имената
на селата, по болшевишкитѣ вест-
ници. Само въ една северна областъ,
били интернирани 45,000 такива се-
ляни. Между многото други причи-
ни, се прибавя и тая мѣрка, като
една отъ сжщественитѣ причини,
земеделската петилѣтка да даде
отрицателни резултати. Ужасено и
постоянно тероризирано население-
то, бѣгало къмъ градоветѣ, съ на-
дежда, че тамъ ще намѣри работа
и ще бжде оставено на мира.

Съветската властъ, съ
драконски мѣрки отъ го-
дини вече се мжи, да откъсне рус-
кия селянинъ отъ църквата-небето
и съ още по-сурови мѣрки го за-
ставя да скъса съ родната си земя
и мѣстото гдето се е родилъ и за-
пръвъ пѣтъ видѣлъ слънцето. Пре-
рѣзани и присушени, тия два коре-
на и источника, отъ които той, отъ
вѣкове е черпелъ сили въ борбата
си за животъ, днесъ се вижда от-
къснатъ отъ тѣхъ и хвърленъ въ
пропастъта. Убиха у него всѣка си-
ла на съпротивление и го тласнаха
въ обятията на случайността и от-
чаянието. Въ Русия днесъ човѣкъ
не се цени колкото едно улично
куче дори.

Изнемощялъ отъ ужаса на теро-
ра и глада, той е сведенъ до нула.
Той чувства вече, че нищо не му
принадлежи, и че самъ той не при-
надлежи никому. Ето, това е то, ко-
лективизацията човѣкъ отъ болше-
вишкия „рай“!

Но руската трагедия не свършва
тукъ. Оплакването до О. Н. свиде-
телствува още за голѣмия гладъ,
който бошува понастоящемъ тамъ.
Въ едно село отъ 3000 души, всѣки
день по 20 души умирали, захап-
вайки земята отъ гладъ. Хлѣбната
порция на всѣкъде била намалена,

учителите и професорите стигнали да получават по 300 гр. на ден. Фабричните работници, въпреки, че работните часове били намалени до минимум, тоже и надниците им, все пак работа нямало.

На последно време, само в една украинска фабрика били уволнени 10,000 работника, от всички 15,000, колкото били. Уволнените работници сж безусловно осждени на гладна смърт, затова, защото в Русия нма свободни пазари, вън от ежедневната порция която държавата определя. Който не работи, нма право на купони за храна. Преди месец агенцията „Ofinor“ изнесе, потресающи данни от книгата на професорът Apende, за украинската трагедия. Най-плодородната земя на земното кълбо, казва професора, днес буквално умира от глад. Съветският режим е упростил. Коллективизацията на земите взе на съветите, толкова жертви, колкото цѐлия руски народ даде в световната война.

Въ областите дето бушува глад, населението намаляло с 15 на сто, само в Украйна сж умрѐли 6 милиона от глад. Людоядството, де теубийствата, и други още ужаси зачестили. Бъдащите перспективи били още по-страшни, защото, само половината сж засели от предвидената площ. Ето до какво отчаяно положение докара за население то сж своята петилѐтка, предъ която много европейски журналисти бляговѐяха, и много писатели детерамби написаха, за които сега се срамуват и съжеляват.

Научната „рецепта“ на най-отвратителния убиец на съвремения свѐтъ Карл Маркс, милиони люди хвърли въ мизерията, като ги откъсна от небето и родните им мѐста, като ги сломи и хвърли въ отчаяние.

Предъ тая трагедия, безъ прецедентъ въ историята на човѐчеството, съюза на „хуманитаристите“ мълчи. Мълчат писателите и журналистите, мълчи и лигата за правата на човѐка, мълчат всички защитници на цивилизацията и културата мълчат предъ тая свѐтовна трагедия, както, мълчаха и мълчат, по отношения правата, на потиснатите малцинства въпреки отчаяните им викове за помощ, за съчувствие поне, въпреки многократните им изложения и мемоари.

Въ замѐна на това пъкъ, сжщитъ тия господа и здружения, огън и жупелъ хвърлѐха върху Германия, която сж неимовѐрни усилия, спаси Европа от болшевишка марксистска напаст. Въ Германия болшевишката пропаганда си бѐ св ло гнѐздо, и от тамъ держираше своите пипала-агенти, които предъ нищо не се спираха, само й само да подготвятъ свѐтовната революция. Новия режим бърже и енергично се справи съ причините, и елементите, които фатално, тикаха и тикахъ свѐта, къмъ пропастьта на болшевиизма.

И все пакъ, противъ сатанистите и истжпленията отъ С. С. С. Р. ника-

Разговоръ съ Ламбро

Ламбро (Хараламѐй) е македонецъ. Билъ е въ Америка като работникъ. Крѐтъкъ и трудолюбивъ човѐкъ. Служилъ петъ години въ грѐцката армия, въ която достигналъ звание старши подофицеръ. Участвувалъ въ грѐцките походи въ Мала-Азия противъ Кемала.

Освенъ петочленното си семейство (той, жена и три деца), той се грижи и за вуйна си, чийто синъ е милионеръ въ Америка, но забравилъ майка си и не й праща никакви срѐдства за издрѐжка. По поводъ на тая несправедливостъ, Ламбро ми казва, че свѐтъ е пълнен съ неприятели.

— Неправда прави синътъ на вуйна му, койго нищо не отговаря на писмата, че трѐбва да си спомня за майка си и да се грижи за издрѐжката й, защото е стара и немощна и защото той прѐвъ е длъженъ да мисли за нея, та подиръ него и Ламбро. Защото Ламбро нма такива материални срѐдства, колкото има синътъ на вуйна му. Ламбро нма да остави вуйна си безъ грижи, но не е справедливо богатиятъ синъ въ Америка да не мисли за майка си, а да оставя грижата за нейната издрѐжка да тежи върху оголения и превитъ грѐбъ на Ламбро.

Не можахъ да не се съглася, че Ламбро е правъ.

Ламбро търси срѐдства за издрѐжката на семейството си. За това се стѐснява и дава подъ наемъ една стая отъ малката си къща. Живѐятъ наемателите и не му плащатъ уговорения наемъ. Ще платятъ, но когато иматъ. Ако ги осжди предъ закона, нищо нма да получи. Нашите закони покровителствуватъ ограбването на чуждия имотъ. Това е друга неправда въ живота.

Работи Ламбро въ фабрика, за да прехрани семейството си. Но трудътъ му не се възнаграждава справедливо: това, що му плаща фабрикантътъ, не е достатъчно за издрѐжката на неговото семейство. Много нѐщо липсва на работника, за да задоволи най-належащите нужди на децата си. А отъ кжде ще добие той недостига (разликата), за да преживѐе? Въ това време фабрикантътъ трупа милионни печалби.

— Трѐбва, казва Ламбро, тия печалби де се намалятъ, за да поевтинѐе животътъ, или да се разпредѐлятъ между работниците, за да могатъ и тѐ да посрѐщатъ материалните си нужди.

— Не съмъ комунистъ, казва Ламбро, и нма да бжда никога комунистъ, защото въ комунизма нма човѐщина. Но правдата въ живота иска да признаемъ, че не всичко у насъ е добре наредено и

кавъ гласъ на протестъ. А противъ съвремените спасители на Германия и цѐла Европа, всички хули и протести. Защо ли??

Протоиерей П. Икономовъ

и повече се вдѐхновяваше и влизаше въ ролята си.

Съ рѐзко движение той изеднажъ просрѐ ржцетъ си нагоре и, като обхванатъ отъ възторгъ, извика:

— И ето, братя, азъ виждамъ разтворените небеса и Гължѐтъ, който лети надъ насъ. О, радостъ за насъ, вѐрващите! Нашиятъ Господъ ни удостои съ знамението на Своята любовъ!

— Прекрасно! — извика Диоклетиянъ: — ти си превъзходенъ актьоръ, Амфилохие.

И, по примѐра на цезаря, го стигнѐ, ободрени отъ неговото милостиво отношение къмъ рискованото представление и смѐлия комедиантъ, започнаха единъ презъ другъ да хвалятъ изкуството и ловкостта на Амфилоха. Полупияните сенатори и войни викаха: „Хвала на Амфилоха!“ Знатните жени се смѐеха отъ възторгъ, като стреляха съ блѐскови погледи и ржкоплексна напрежения палачо, съ когото те за ни-

затова трѐбва да настояваме да се въведе справедливостта въ нашия животъ чрезъ закони. Нашите закони не сждятъ справедливо.

— У насъ сждятъ несправедливо, напимѐръ между длѐжници и кредиторъ. Единъ фабрикантъ поржчалъ да му изработятъ картонени кутии. Пазарили се да се заплати за материалъ и работа 2,000 лева. Приготвени били кутиите и ги предали на фабриканта. Отишълъ работникътъ, който платилъ на бедни деца за работата на кутиите, да си вземе пазарената цена (2,000 лева) отъ фабриканта, за да изплати и картона, който купилъ на кредитъ отъ търговеца. Но фабрикантътъ заявилъ, че той нито е поржчвалъ, нито е искалъ, нито е получавалъ нѐкакви кутии. Той нѐмалъ никакво вземане даване съ работника. Последниятъ се чуди и пита:

— Ако фабрикантътъ нма Богъ (не вѐрва въ Бога) то поне малко съвѐстъ нма ли?

Отнесълъ се работникътъ до сждията, за да осжди, застави безсъвестниятъ фабрикантъ да заплати дължимата отъ него сума на работника. Фабрикантътъ заявилъ на сждията, че не дължи нищо на работника. Сждията предложилъ тогава на фабриканта да се зекѐлне, че не дължи.

— И фабрикантътъ, безъ да му мигне окото, се заклеълъ, че нищо не дължи на работника.

— Е, пита Ламбро, това законъ ли е? Защо се предлага клетва на човѐкъ-звѐръ, който ни Бога признава, ни съвѐстъ има? Кой ще въстанови потжпканата правда? Кой ще плати на ограбения посрѐдъ бѐлъ денъ работникъ?

— Така не вѐрви, обаче, — казва Ламбро. Нма правда въ живота. Отиваме къмъ мизерия. А и не смѐя да говоря. Безъ да съмъ комунистъ, ще ме чуе-недоуче нѐкой, ще ме наклевети, че съмъ комунистъ, отиде ми здравето.

— Вие, казва, свещениците, можете да казвате истината. Говорете, пишете, настоявайте да се избави бедниятъ народъ отъ мизерията. Да се въведе съ законъ една справедливостъ въ живота, та всѐкой добросъвестенъ работникъ да не бедствува заедно съ децата си, а да получава за труда си толкова, колкото му е необходимо да живѐе. Да му се дава при нужда медицинска помощъ. Да му се осигури жилище, облекло, обувка, храна.

— Нима въ България нма всичко необходимо за живота на единъ работникъ? Нима Богъ не е изсипалъ съ щедра дѐсница всички земни блага въ земята ни? Хлѐбъ ли нмаме въ изобилие? Месо ли нмаме? Облекло ли, кожи ли нмаме? При такова изобилие само едно не ни достига: нмаме законъ, който справедливо да разпредѐля необходимото за живота между всички, които искатъ да работятъ и съ труда си да се издрѐжатъ.

— За това, говорете, отче, за това пишете. Имате и право и дългъ да правите това!

Свещен. Ст. п. Юрдановъ

що не биха се решили дори да разговарятъ при други обстоятелства и биха се престорили, че дори не го забелязватъ.

Амфилохъ, като че ли бѐше замръзналъ въ своята възторжена поза съ дигнати ржце. И изеднажъ лицето му се обезобрази до неузнаваемостъ и странно просвѐтна, той се дръпна цѐлъ назадъ, както се случва съ внезапно изплашени хора.

Въ залата се разнесе общъ смѐхъ, поздравяващъ тази нова постжпка на комедианта.

— Господи, Царю Небесний! — извика Амфилохъ като че ли не въ себе си: — какво е това? ... Какво виждамъ? ... Ти наистина ли се явявашъ намъ? Очитъ ми внезапно прозрѐха. Азъ Те виждамъ съ очите си ... Ти облѐченъ въ свѐтлина, Гължѐ на свѐта, Ти, свѐтлина и пламъкъ на любовта, Ти наистина ли сияешъ надъ насъ? ... Твоятъ Духъ слезе надъ мене, и паднаха отъ мене пелените на тлението, и азъ

Дописка

На 15 т. м. посети селото ни Злочученъ хорътъ на Християнското младежко д-во при Шуменския педагогически институтъ и даде въ читалищния салонъ духовенъ концертъ съ сказка отъ свещеникъ Н. Хубанчевъ на тема „Съвремената проблема“. Концертътъ започна съ изпѐването на молитвата „Отче нашъ“, която се изслуша съ най-голѐмо благоговение. Трѐбва човѐкъ да бжде зритель въ такива моменти, за да прецени настроението. Съсредоточеното внимание при абсолютна тишина, доказваше, че всички присѐтствующи преживяваха тържествени моменти и бѐха обвзети отъ възвишени чувства отъ изпълнението. Не може хубавата музика да не затрогне човѐка, но ... колко повече кога тя отговаря на съдържанието.

При такова настроение излезе на сцената Негово Благовѐйство свещеникъ Никола Хубанчевъ. Той като чели бѐше прочелъ нашите мисли, защото въ всички бѐше предубеждението: не е попка работа да разрешава свѐтовната проблема, Предугаждайки мислитъ ни, той предварително ни изобличи за нашето невѐрие. Започна той въ кратка, но ясна и разбирателна форма да ни излага катаклизма, въ който плува днесъ свѐта. Всичко оно, което преживява човѐка днесъ, той го изнесе предъ насъ съ думи като на жива картина. Но каква полза отъ това, питаме се ние. Това се знае, защото го преживяваме.

Следъ това той ни изнесе борбата и усилията, които се употребяватъ днесъ за спасението на човѐчеството. Общи усилия отъ министри и дипломати, отъ учени и икономисти, отъ буржуазни партии и лѐвчари... Но уви! Спасение отъ нийде не иде: мизерията пакъ е сплтникъ човѐшки, мжките и телото отъ денъ на денъ ставатъ по-тежки. Цѐли кораби пълни съ храни се хвърлятъ въ морето, а милиони хора по свѐта мратъ отъ гладъ. Плантации съ памукъ се опожаряватъ, за да не се изнесатъ на пазаря, а стотици и милиони човѐшки сжщества ходятъ голи или облечени въ дрипи и парцали. Е, где, где го спасението? Не иде то и не ще до дойде. И пита се човѐкъ: Да бжда, или да не бжда? Да живѐе ли повече, или да туря край на мизерния си животъ? Въ тоя моментъ ни обхваща тягостно чувство и на всички уста е единъ въпросъ: И това го знаемъ, но каква полза има да ни се повтаря: Сказникътъ бърза да ни избави отъ това тягостно положение, като отговаря има спасение, има избавление отъ злото! Той е Христосъ съ Неговото учение. Ако вѐрвимъ по пжтя, начертанъ отъ това учение, ще получимъ спасението. Казано е въ това учение: Богаташино, не гради нови житници за изобилната си рекота, но дай излишка на гладните. Ти, който имашъ две ризи, не се гордей съ тѐхъ, но дай едната да облѐчешъ голия. Ти ленивий чревоугоднико, не търси лѐкарство за възбуждане на апетита си, но

виждамъ славата Ти и Те изповѐдамъ. ...

Новъ избликъ на смѐхъ избухна срѐдъ пируващите, но Амфилохъ не забелязваше нито смѐха нито бурните похвали на своето актьорско изкуство. Цѐлиятъ сияещъ отъ вътрешна свѐтлина, той падна на колена и съ възторгъ и умиление въпри погледъ тамъ, дето му се представи видение, — като това се виждаше отъ възклицанието му.

— Амфилохие, ти да не си полудѐлъ? — извика съ смѐхъ Цезарь: — общуването съ християните изглежда, наистина не извежда на добъръ край.

Амфилохъ стана и съ издигната нагоре дѐсна ржка се обърна къмъ присѐтствующите:

— Вие сте жалки и безумни слепци. Вие сте се събрали тукъ да се забавлявате и смѐте, но ето иде Царътъ на преследваните и презрените, потиснатите и страдащите, робите и сиромасите — и вие ще бждете пометени предъ Не-

Б. Иконовъ

Пирътъ на Диоклетяна

(Легенда)

2

— Цезарътъ, обаче, е твърде снизходителенъ, — си шепнѐха оудените зрители: — това е нечувана смѐлостъ — да повтаря предъ лицето му всички ония противозаконни речи, които се произнасятъ въ тайните събрания на тия врагове на държавата. ...

— Да, ако той започне сжщо така да напада Римъ и да хули Цезаря, както това правятъ тия отайки на обществото, то Амфилохъ зле ще си пати. ... И по-разумно би било и ние да се махнемъ незабелязано отъ тука. ...

Но цезаръ не изказваше нито нетърпение, нито раздражение. Той слушаше внимателно хулните за властъта и славата му речи и, изглеждаше, цѐлъ се бѐ увлѐкълъ въ това зрелище. ...

Амфилохъ между това все повече

припомни си, че има хора, които не си дояждат на 4—5 деня. Ще се обърне пъкъ към сиромаха съдумитъ: Ти човъче Божи, не завиждай имота на ближния си, но помъчи се съ трудъ и постоянство и ти да си докараш честити дни. Съ една дума да не мислиш само за себе си, а да си спомняме и за своитъ ближни. Това ще рече не да искаме свѣта да преобразяваме, а себе си да преобразимъ, душата си да облагородимъ. Да насадимъ въ сърдцето си любовъ къмъ брата си, къмъ ближния си, И тогава нека се надяваме, че ще настъпи царството Божие на земята.

А защо отъ 2000 години насамъ не е дошло това царство, ни отговори съ единъ много подходящъ примѣръ. Единъ пияница се качилъ въ една лодка привързана къмъ брѣга на морето. Цѣла нощъ гребалъ съ лопатигъ въ водата мислейки, че лодката се движи, но сутринята, като станалъ, вижда се пакъ на сѣщото мѣсто. Това станало, защото въ пиянството си, той не забелязалъ, че лодката била

вързана о брѣга. Така и ние днесъ заслепени отъ егоизма, упоени отъ разгулния животъ, търсимъ щастие то тамъ, отъ дето то не може да дойде.

И всѣки си отдѣхна, усети едно облекчение въ душата си, утѣшение въ страха си. При тия думи човѣкъ остава съ надежда, че все може да дочакаме блажени години, може да се подобри живота на човѣка. И той ще си каже: трѣбва да бжда, трѣбва да остана въ живота.

Колко лесна разгатка на тежката свѣтовна проблема! Но всѣки да провери, не е ли свързана лодката му о брѣга съ здрава верига. Нека скъсаме тия вериги на житейската лодка и тръгнемъ по гладкия пътъ показанъ отъ Христа Спасителя.

Насладихме се отъ музиката, утѣшихме се отъ хубавитъ думи на сказката.

Благодаримъ твърде много на тия ратници на Божията нива, че не сж пожалили трудъ, за да разообразятъ живота ни и ни дадатъ духовна храна въ тиятъ тежки дни.

Свещен. А. Миневъ

Prof. D-r I. Klug

Слабости и препятствия

Въпреки тѣй многото добри желания и намѣрения у хората да постигнатъ целта — твърдостъ въ характера, което е едно отражение на Божията непромѣнливост, то все пакъ не успѣватъ. Защо ли? Човѣкъ пита такива хора: „Почнахте ли деня съ едно определено сутринско намѣрение?“ Почтѣлно тѣ отговарятъ: „Да азъ правихъ винаги така, но почувствавахъ липса на сили да изпълня намѣрението си“. Човѣкъ пита натагъ: „Изследвахте ли всѣка вечеръ съвсемъ честно съвѣстѣта си?“ Откровено тѣ отговарятъ: „Да, азъ правихъ и това, но . . .“.

„Но . . . Това „Но“ сж тѣй много, че азъ желая да разгледамъ само нѣкои по-важни. Задъ това „да-но“ стои винаги една съдбоносна слабостъ и вътрешно препятствие.

Има хора които не сж достатъчно търпеливи спрѣмо себе си. Това искамъ добре да се разбере. Тѣ иматъ едно такова лениво и подло търпение, което самичко всичко си прощава и отъ всички грѣхове самичко се абсолютира. Обаче има и едно добро, красиво, свято търпение което прави човѣкътъ да има търпение самъ съ себе си. Това е търпението на бавното и спокойно изкачване къмъ нравствената зрелостъ. Това е търпението на наново станалиятъ следъ едно падение; онова необходимо и благородно търпение, което чрезъ разкаяние и изповѣдъ наново чисти благодарната дреха. Търпение, което не докарва едно само мечтателно и безплодно разкаяние, каквото е моментното разкаяние или да се гнѣви само срещу себе си, а търпение, което може да предизвика за **направенитъ грѣхове** едно

продължително разкаяние, което пъкъ ще задържи дълбоко въ човѣшкото сърдце изцелителниятъ и святъ споменъ: „Ахъ, моитъ грѣхове, моитъ грѣхове, моитъ голѣми грѣхове“. Колко много само ние трѣбва да мислимъ и задържаме тоя споменъ!

Той съвсемъ не е както моментниятъ ударъ на камшикъ, който прави човѣкътъ да падне или направи само нѣколко крачки напредъ, за да спре наново. Този моментенъ ударъ на камшикъ и ужасенъ скокъ напредъ не сж много удобни и резултатни. Обаче споменътъ за нашитъ предишни грѣхове може да бжде като единъ невидимъ поясъ отъ разкаяния, който при всѣка нова опасностъ веднага ни опасва и уплътва въ пѣтя къмъ целта — твърдостъ въ характера, който ни убеждава съ една блага но леко доловима болка която ни съветва: „Внимавай!“ Ти си заплашенъ наново да паднешъ въ старото положение на глупости, грѣшки и грѣхове, които ще те провалитъ. Дръжъ свято, будно и чисто съзнанието си тоя втори пътъ, ти самъ трѣбваше да си кажешъ е наистина една че-простена грѣшка, която те излага на опасностъ.

Има другъ видъ хора, които пъкъ **Няматъ достатъчно постоянство спрѣмо себе си**. Оня който не се отрече отъ себе си. . . . Знаемъ ли това фундаментално изискване на Христа? Може би го знаеше много добре, но не искашъ да се позамислишъ върху него по сериозно и дълбоко. Да се **отречешъ** отъ себе си значи въ даденъ моментъ самъ да си кажешъ: „Мълчи, азъ те познавамъ!“ То значи още при едно животинско под-

буждение да можешъ да си кажешъ: „Ти не си тукъ! Мълчи! Кро-тувай като едно дресирано куче!“ Да се отречешъ отъ себе си значи съвременно да схванешъ всички човѣшки изкушения и направишъ тѣхното въздействие невъзможно, като имъ дадешъ да разбератъ това или пъкъ самъ имъ кажешъ въ лицето: „Махни се! Веднага си върви!“ Така само се направятъ опаснитъ хора безсилни.

Ако ли пъкъ ти е невъзможно да ги отбѣгнешъ, а **трѣбва** да останешъ съ тѣхъ за по дълго време, съ тѣхъ да работишъ, наедно да живѣешъ, кждето тѣ се осмеляватъ съвсемъ открито да ти кажатъ: „Защо се боишъ? между насъ нѣма никакво нечисто отношение?“ тогава ще ти бжде по лесно ако почувствашъ твое другаръ или другарка като едно неприятно насекомо, или скрита змия. Това пъкъ изисква едно силно **самоотричане**, което тайно „пожелава“ да измѣсти „другия“, „другата“ и ги замѣни съ тая много значуща дума и всички нейни консеквенции. . . . ще подкрепи по-доброто, ясно съзнателно то и гордо **азъ** въ неговитъ задължения да изиграе нисхето **Азъ**, което като единъ отекчителенъ просекъ се натрапва и съ хубави но лъжливи думи иска да се защити и задоволи своитъ мними права и подбуди понѣкога това нисхо просено азъ не изглежда тѣй мизерно, ако човѣкъ не се вгледа достатъчно остро въ дрипитъ му. Често пѣти това просекъ **Азъ** иска да упражни натискъ върху по-доброто и повисшо **Азъ** отъ човѣка и защитавайки се диктатора: „Ти по-добро **Азъ**. Ти тжжно по добро **Азъ**. Ти си беденъ дяволъ! **Ти** гладувашъ! признай че гладувашъ и живѣешъ единъ глупавъ, изветрялъ, празенъ и нерадостенъ животъ. Признай го! Нека да размѣнимъ ролитъ си! Остави ме въ продължение само на единъ денъ, една нощъ, единъ пѣленъ съ желания часъ, единъ пѣленъ съ опиянение часъ, единъ не трезвенъ часъ, азъ да бжда твоето единствено, нераздѣлно азъ! Стани **Ти** това, което съмъ **Азъ**! Ахъ, да! това просекъ азъ има хиляди рапсодии, химни, оди и свѣткавични афоризми. Не остава тогава нищо на човѣка освенъ да го изхвърли отъ вратата на своята душа, като единъ полуопияненъ и отвратителенъ просекъ.

Обаче, това все още е **просто** самоотричане, което далечъ не е станало още **постоянното**, спрѣмо насъ самитъ. Такова постоянно самоотричане се постига пъкъ съ сто пѣти, десетъ пѣти по сто, десетъ пѣти по хиляда, десетъ пѣти по хиляда **дѣла** на простото, силното, гордото самоотричане.

„Но, Господи, това е едно ужасно схващане на живота!“ чували да казватъ мнозина. „Тукъ човѣкъ става просто една товарна камила, една мизерно натоварена камила, която върви изъ безкрайната пустиня — какво остава тогава на човѣшкия животъ?“

позволеното . . . Той е пиянь . . . Той е лудъ . . . чуваха се отъ всѣкъ глупи гласове.

— Не бива да се допуска такава точностъ въ художественото възпроизвеждане, — казваха други, по-спокойни гости: — този глупакъ въ възхитението си започна да лъже. Той съвсемъ забрави де се намира. . . . трѣбва да го спратъ. . . .

— И тебе, Цезарю, те отхвърля отъ Лицето си оня, който седи на небесния престолъ . . . продължаваше Амфилохъ.

Но цезарь се подигна, грозенъ, като облакъ.

— Стига! — извика той.

Природата замлъкна, както вѣсната вълна следъ гръмоуенъ ударъ. Но Амфилохъ не замлъкна дори и сега

— Не, цезарю, азъ ще кажа на тебъ, „стига!“ — каза той: — стига невѣрна кръвъ. Стига безсрамни гонения и жестоки боеве въ църковитъ. Знай, че надъ всѣкиго отъ измѣнитъ отъ тебе сияе сѣщото зна-

Мили приятелю, знай че ние сме едно отъ двѣте: или носителъ на **удоволствия** или носителъ на **бреме**. Нищо срѣдно, получовѣшко което да може съ своитъ устни и умъ да обхване всѣко свѣтовно удоволствие и **сжщевременно** да носи и святото Божие бремe — нѣма. Ти стоишъ предъ едно или-или. И това или или е тѣй ясно, както кристалътъ, тѣй остро като мечтъ.

Оня, който каза „който не се отрече отъ себе си не е достоенъ за менъ“ е прозрелъ съ всезнающата святостъ на своя Божественъ погледъ неговата възможностъ за да прибави още: „и не нарами кръста си“. Значи, той е знаелъ че ние **трѣбва** да станемъ носачи на Божие бремe, като се отречемъ отъ нашето гладно за удоволствие **азъ**, ако искаме да бждемъ негови любимци.

„Но, какво остава на човѣка отъ неговия животъ?“ — все още ти питахъ. Приятелю мой — **всички** смѣтки единъ **денъ** ще бждатъ открити и присмѣтнати. Кога? Въ края ти го знаешъ кога е то. Смѣтитъ на удоволствията ще присмѣтне **ние**, а тежестята отъ тѣхнитъ грѣхове ще присмѣтне Богъ, защото това е **негово** право. Богъ смѣта тѣй добре, както двамата келнери на живота знаятъ да смѣтатъ, когато усмихнатото кабаретно момиче разтреби масата и изгаси лампата. Двамата келнери на живота на старостта и смъртта. . . .

Да, единъ денъ **всички** смѣтки ще бждатъ открити и присмѣтнати. Тогава избири! Ти имашъ правото на изборъ! . . .

Отъ нѣмски Ек. Д-ръ Панайотова
Ески Джумая

ЗА ПОСТА

(изъ словото на св. Ефремъ Сиринъ)

„Се нинѣ время **благоприятное**: се нинѣ день спасения (2 Кор. 6. 2). Сега е настъпило времето за усърдна молитва, която Богъ чува и приема. Сега Царството Божие е близко до всѣкиго, който служи на Бога въ правда. Настъпили сж дни на чистъ постъ за тогава, който действително пости въ чистота—тѣлесна и душевна.

И така, възлюбени, да прекарваме този постъ съ сърдечна чистота и ревностъ, затова защото той е приятенъ и лекъ за ония, които прекарватъ тия дни свято. Този святъ постъ да употребимъ въ война съ злото, защото безъ постъ и молитва никой не може да победи Лукавия. Този постъ да употребимъ, възлюбени, въ чисто и усилено изпроеване милосърдия отъ Всеблагия и Милосърдния, Който не отхвърля оня, който проси. Този постъ, възлюбени, отваря небеснитъ врати, защото ни взема отъ земята и ни възнася къмъ небето. Този постъ възлюбени, радва нашитъ Ангели и Хранители, защото чрезъ поста ние ставаме тѣхни сродници. Този постъ радва и нашия Господъ Исусъ Христосъ, но **само** ако постимъ съ любовъ, надежда и вѣра!“

ме, което се запали сега надъ мене. И отъ всѣка капка кръвъ, пролята по твоя заповѣдъ, израстватъ небеснитъ лилии на новата вѣра. И всѣка дума, която свидетелствува за Разпнатия, отнема твоитъ слуги и създава слуги на Господа. И тѣ се умножаватъ като морския пѣськъ следъ приливъ. И камѣнитъ отъ стенитъ на твоя дворецъ ще се отзоватъ на благовестието на новата вѣра, ако азъ се обѣрна къмъ тѣхъ.

И за ужасъ на присжтствуващитъ, отнѣкжде отгоре и отдолу и отъ страни се чува глухи гласове:

— Ние свидетелствуваме за Разпнатия. Ние свидетелствуваме за Разпнатия. . . .

И всички роби, които бѣха въ залата и гледаха Амфилоха, внезапно паднаха на колене и викнаха:

— Ние сме слуги на Разпнатия! Ние сме християни! . . .

А следъ тѣхъ паднаха на колене жрецитъ и сирийскитъ танцовачки, удрѣха се въ гърдитъ, разкъсваха

го, като жалкъ прахъ отъ слама. . . . И вашиятъ градъ и царството на безсрамния разкошъ, развратъ и безбожие ще изчезнатъ, като сънъ — и на това мѣсто ще се въздигне ново царство, и ще се издигнатъ нови олтари въ името на Бога на любовта, мира и правдата. И както въ вашитъ срамни игрища дивитъ звѣрове разкъсватъ вѣрващитъ въ Бога на любовта, тѣй и споменътъ за васъ ще бжде разкъсанъ отъ безпристрастното време, което не познава съжалението!

— Но той започна да говори дързости! — измърмори сенаторътъ: — всички тия палячовци и актьори сж такива. Достатъчно е малко да си снизходителенъ къмъ тѣхъ, и тѣ веднага се забравятъ. Презрени, нахални хора!

Цезарь все още търпеливо слушаше смѣлата и нечувана между тия стени речъ на шута, но въ очитъ му почнаха да проблѣсватъ мрачни огньове.

IV.

— Гнусенъ, безбоженъ Римъ! Гнѣздо на всѣка нечистота, зло и насилие! Геена на геенитъ, дишаща пламъкъ и тление и изгаряща съ нечистото си дишане кроткитъ и чисти цѣтя на Божията истина, които трѣбва да се разцѣвятъ върху страдания и скръбта, за да се изпълни чашата на Господнето дълготърпение. Ти си кладенецъ на нечуванитъ страдания и викащето проклятие! Ще дойде денъ — и ще се извърши надъ тебе божие наказание, задето бѣше глухъ къмъ проповѣдта на истината и се смѣеше надъ нейното откриване. Въ името на Оногова, Който сега възсия надъ главата на презрения палячо и му отвори очитъ и сърдцето, азъ ви проклиnamъ, язически черви, които прояждате гниющия въ развратъ Римъ!

Между гоститъ се чу глухо роптание, което постепенно премина въ силенъ шумъ на негодувание.

— Той премина всѣка мѣрка на

КОМИТЕТЪТ на безплатната ученическа трапезария в гр. Ески Джумая, благодарни много на НЕЙНО ВЕЛИЧЕСТВО ЦАРИЦА ИОАНА за подарените от нея 1,000 лв. на трапезарията за празниците. Сж-щият комитет благодарни още и на СВ. СИНОДЪ за отпуснатите от него 900 лева помощ на трапезарията.

Председател (п.) Ек. Д-ръ Панайотова
Секретар (п.) Ст. Янковъ

Благодарност

КОМИТЕТЪТ ФОНДЪ „КОЛЕДНА ЕЛХА“, ГР. ВАРНА, съобщава, че сж постигли следните суми и подаръци за подпомагане бедните варненски деца през коледните празници:

Отъ неизвестен дарител 10,000 лв., отъ памучната фабрика „Царь Борисъ“ и г. Ив. Николов по 1000 лв., г. Габровски и Българското Пароходно д-во по 500 лв., отъ г. г. Н. Проскуринъ, д-ръ С. Подбалкански по 300 лв., отъ г-жа Н. Котарова, г. г. Тозбакянъ, д-ръ Смоленски, Наудащеръ, Гръцкия консулъ, Михаилъ Филиповъ, Павлина д-ръ Попова, д-ръ Спиридоновъ, Аврамъ Тодоровъ, д-ръ Я. Николов и Грозевъ (аптекарь) по 200 лв.; отъ г. Германския консулъ 150 лв., отъ г. г. о. з. Генералъ Жечевъ, Ал. Маноловъ, Италианския консулъ, Б. Блъсковъ, д-ръ Коларовъ, г-жа Ирина Бръчкова и магазинъ „Екертъ“ по 100 лв., отъ г. о. з. Полк. В. Тодоровъ, отъ анонимен дарител и г-жа Славчева по 50 лева.

Въ предмети: 842 м. оксфордъ; четири парчета вълненъ платъ по единъ метъръ отъ г. П. Гръдинаровъ; едно шалче и едни детски килоти отъ г-жа Б. В. Примитарова, 5 м. американъ отъ г-жа Недѣлка Тодорова, две парчета платъ за палто отъ В. Христовъ Поповъ & синъ, 200 калъпчета сапунъ отъ г. Христо Дончевъ, едно половецко вълнено отъ г-жа Воденичарова, една платнена чантичка и престилка отъ д-ръ С. Попова, една флаanelка вълнена и 1 м. и 80 см. памученъ платъ отъ неизвестна дама и 1 торта отъ г-жа Георгиева (аптекарь).

Съ получените пари и подаръци Комитетътъ — фондъ „Коледна Елха“ е приготвилъ и раздалъ — 125 чифта обуца, 536 ризички и гащи, 240 кърпи за носъ, 10 чифта чорапи, 4 чифта панталони и 2 палта и 32 кгр. бонбони, 200 кал. сапунъ, една рокличка, блуза, шалчета и флаanelки. Тези предмети сж раздадени на празника „Сурваки“ (Св. Василий) на 385 деца отъ варненските основни училища, на 35 деца отъ сиропиталище „Надежда“ и на 130 деца отъ пансиона на сираците отъ войната.

Комитетътъ сърдечно благодари отъ свое име и отъ името на децата, на които сж раздадени подаръците, на почитаеми варненски граждани, които сж готовностъ дадохъ помощта си, и на г. Велко Юруковъ,

пъстритъ си и съблазнително-безсрамни дрехи и съ сълзи и плачъ викаха:

— И ние сме християни! И ние сме слуги на Господа!..

Цезаръ се замисли за минута и после попита:

— Това представление ли е или не?

Амфилохъ и другаритъ му отговориха:

— Това е провъзгласяване на истината. Ние бѣхме слуги, но сега се отвориха очите и сърдцата ни.

— Проклети палачовци! — извика Диоклетянъ: — вие се възползувахте отъ занаята си и званието си, за да внесете заразата на преследването отъ мене сектанство въ самия ми дворецъ.

Амфилохъ отговори на това:

— Ние вече не сме палачовци. Ние сме слуги на Господа.

Нѣкога въ старо време въ Вавилонъ, на единъ пиръ у царя Вавилонъ, се появила таинствена ржка и написала на стената огнени думи

Изъ цѣль свѣтъ

св. Литургия въ аеропланъ

Единъ френски монахъ, съ аз-решението на своя духовенъ началникъ извършилъ св. литургия въ аероплана, който седмично правѣлъ курсъ отъ Saigon (Индокитай) до Marseilles. Литургията била извършена, когато аеропланътъ хвърчѣлъ между залива Патрасъ и Коринския заливъ. За пѣвецъ — прислужникъ помощникъ, му билъ единъ отъ пътниците.

Чудо

Католишкиятъ вестникъ „Journal de la Grotte“ обнародва статията на Dr. Vallet, чрезъ която съобщава на свѣта, че г-жа Concetta Brancolini отъ гр. Пистория-Италия, на 22 септемврий 1932 год. се по чудо изцерила въ капалнята Lourdes. Г-жата била туберкуозна последния периодъ и съ яз. а въ стомаха, оперирана нѣколко пѣти безъ резултатъ. Бързината и начина на оздравяването ѝ, противоречели на природните обикновени закони. Това излѣкуване необикновено се потвърждава и отъ официалния медицински институтъ при казаната капалня.

Lourdes е известна мѣстностъ въ Франция — гдето Божията майка се явила, и гдето отъ време на време следъ св. литургия и св. причастие мнозина болни отъ неизлѣчими болести сж се изцѣрявали. Всѣка година тия случаи сж оповестявани отъ директора на медицинския институтъ, който преглежда и наблюдава болните.

Джелатинътъ се напилъ...

Тия дни предстояло да бжде обесенъ въ гр. Вилна голѣмиятъ престъпникъ и главорезъ Варчавски — (полякъ). Въ 5 часа рано сутринта дошли всички официални лица, които трѣбвало да присъствуватъ. Чакали половинъ часъ, но джелатинътъ го нѣмало. Потърсили го, и що се указало? Напилъ се здраво и заспалъ на тавана. Резултатътъ. Джелатинътъ уволненъ, а престъпника, понеже не билъ екзекутиранъ на опредѣления часъ, отървалъ се. Въмѣсто да увисни на въжето наказанието му се промѣнило, доживотенъ затворъ. И така, напиването на одного, спасило живота на другого.

ужасии изъ болшевишкия рай

Сериозниятъ в. „Journal de Genève“ съобщава за ужасния гладъ, който бошува въ обширната руска земя. Людоядството се бързо разпространявало. Въ Киевъ имало затворени 150 души обвинени въ страшното престѣпление, че сж изяли близките си. Съветската преса обвинявала „капитализма“ за катастрофалния гладъ, и съ това тя признавала сжществуванието на тс-

редакторъ на в. „Варн. Новини“, за безплатното отпечатване позиви, писма и пр. на Комитета.

Сжщо такива огнени думи горѣха сега въ сърдцата на мнозина хора, събрани по собствено желание или по длъжностъ на пиръ у одного отъ последните римски цезари. Тия думи бѣха като че ли напечатани съ огънь въ сърдцата имъ и имъ откриваха нѣщо ново, което ги викаше властно къмъ новъ житотъ и нови вѣрвания.

Тия обновени хора още млѣчаха и не свидетелствуваха за обновлението си, както засвидетелствуваха артистите и робитъ. Но всинко, което ставаше сега предъ очите имъ доби съсемъ особенъ видъ и значение. Разкошните цѣвѣта, съ които бѣ украсенъ пира, потъмнѣха и увѣхнаха. Знатните пурпуреносци се превърнаха въ нищо, естество. Величиавиятъ и грозенъ цезаръ заприлича на простъ роботъ, ро-вецъ, затлъстѣлъ отъ своя позиция занаятъ. Вината, яденицата и кадилниците смърдѣха. И усещаше се разрушението и тлѣнието на всичко, което преди минута изглеж-

зи позоръ. Отъ 1916 г. до 1933 г. броя на добитъка спадналъ съ 50 на сто. Една нова заповѣдъ на болшевишките управници всѣкой господаринъ т. е стопанинъ на една крава, да дава на държавата 120 кгр. млѣко на година, т. е всичкото почти млѣко

Съ подобни мѣрки, ученицитъ на Маркса и Ленина, не ще спасятъ Русия отъ катастрофа.

Лѣвицата бита въ Испания

Окончателните резултати отъ изборитъ едва сега правителството ги обнародва въ държавния вестникъ: десницата 207 мандати центъра 167 лѣвицата 99, отъ които 58 широки социалисти, а само 41 комунисти.

На празно Сталинъ прѣстна толкова златни червонци въ Испания. „Хр. Защита“ бѣ първиятъ вестникъ у насъ, който на времето изнесе, голѣмата победа на християните католици испанци надъ разрушителните елементи, болшевишките агитатори и функционери, които години вече тормозятъ испанския народъ.

Нова клетвена формула въ Германия

Държавниятъ вестникъ на Райха помѣсти закона, влѣзалъ въ сила на 1. I. 1934, който законъ опредѣля клетвената формула по углавните дѣла. Споредъ тази формула, сждията ще каже: Ще се закълнешъ въ името на всесилния и всезнающия Богъ, че си казалъ, съ пълно знание и уверѣностъ, чистата истина, безъ да си преиначилъ нѣщо. На това свидетеля ще отговори: „кълна се: тѣй Богъ да ми помогне“.

Това значи, че отъ тукъ нататъкъ предъ Германския окръженъ сждъ не ще се допуска гражданска клетва т. е клетва, въ която не се призовава Богъ.

Кога и у насъ ще се въведе тая клетва? Гъмжатъ сждебните зали отъ свидетели и кѣвгаджий, които съ пари сж готови черното бѣло да направятъ.

По този въпросъ ще се повърнемъ.

ХРОНИКА

Радацията пожелава на читателитъ усърденъ и спасителенъ постъ презъ св. Четиридесетница, за да се подготвятъ достойно да посрѣщнатъ днитъ, въ които св. Църква припомня за изкупителните страдания на Спасителя Христа, и празника на свѣтлото Му Възкресение.

Св. Синодъ на Българската Църква, по подражание на другитъ православни църкви, макаръ и късно е напечаталъ **поменикъ** съ имената на всички блаженопочинали иерарси и други приснопаметни клирици, заслужили на българския народъ и българската църква. Наредбата на сжщия гласи: всѣка година да се поменаватъ на Проскомидията и великия входъ въ недѣлята на православие, когато изобщо се поменаватъ всички радатели за пра-

вославие. Идеята е прекрасна. Цѣльта се постига, обаче, поменикътъ не е пълненъ, нито пъкъ сж отбелязани епархиитъ и годинитъ, кога е починалъ, или отъ коя до коя година е светителствувалъ или въ кой манастиръ се е подвизавалъ. Това трѣбваше да личи на самото картонче. Добре ще бжде, ако тия картончета бждатъ поставени въ рамки и окачени на прилично и видно мѣсто на жертвеника и при второ издание Св. Синодъ да попълни тая празнота, а самото картонче да бжде окрасено съ специални венетки, защото то е единъ исторически документъ.

Отъ 48 свещеници — енорийски и пенсзионери — отъ Варненската духовна околия само 3-ма подписаха декларацията, изпратени отъ Централния Секретариатъ при съюза на свещеническите братства въ България, че желаятъ да участвуватъ въ новата посмъртна каса. Всички други изказаха желание да се ликвидира съ старата посмъртна каса и да имъ се повърне припадащата имъ се частъ.

Презъ 1933 година Варненскиятъ и Преславски епархийски духовенъ съветъ е произнесълъ 239 решения по бракоразводни, духовни и други дѣла, 135 опредѣления за отлагане на дѣла и 18 опредѣления за прекрщаване.

Умоляватъ се Благоевѣйните енорийски свещеници да се погрижатъ за събирането на абонаментитъ отъ абонатитъ на в. „Хр. Защита“ и събраните суми да изпратятъ веднага, защото излизането на вестника е твърде затруднено.

За събирането на абонамента отъ абонатитъ въ гр. Варна е натоварено лицето Петъръ Касабовъ, чиновникъ въ св. Митрополия.

Наша поща

Даденъ е откритъ листъ на г. П. Касабовъ чиновникъ на св. Митрополия въ Варна да заплсва нови абонати за вестника ни отъ града и да събира неизплатени абонаменти по списъкъ. Имената на платилитъ абонамента си ще се обявяватъ на това мѣсто.

Получимъ следните суми за вестника отъ:

64. — Ржчна продажба при храма „св. Петка“ — Варна, кв. № 64.	79 лв.
65. — Ана Божилова, — Варна, абонаментъ, год. II. кв. № 65.	20 лв.
66. — Марийка В. Хлѣбарова, — Варна, абонаментъ год. II. кв. № 66.	20 лв.
67. — Д. Ивановъ, — Пловдивъ, учителъ Семинарията, абонаментъ год. II. кв. № 67.	20 лв.
68. — свещен. Григорий Кировъ, Варна, абон. год. II. кв. № 68.	20 лв.
69. — свещ. Хр. Димитровъ, — с. Климентово, Варненско, за 5 и 8 броеве, кв. № 69.	30 лв.

Платихте ли си абонамента?

Но първото оживление вече липсваше. Нѣкой Неизвестенъ невидимо стоеше срѣдъ пируващитъ и съ скърбенъ укоръ ги гледаше.

А задъ стената все още звучаха отмѣренитъ крачки, и се чуваха полузаглушени възклиания:

— Христе, ние отиваме да свидетелствуваме за Тебе!

И сега изглеждаше, че това е звукътъ отъ крачките на християнството, отиващо да възвести „на Римъ и на свѣта“ за тържеството на Новия Завѣтъ. Като чели и войниците отиватъ тамъ, къмъ сжщата целъ, къмъ която отиваха воденитъ отъ тѣхъ комедианти, танцувачки и роби. И отдалече, заедно съ звуковетъ на затихващитъ въ отдалечението крачки, като че ли достигнаха и тѣхнитъ звучни, мжжествени гласове:

— Христе, ние отиваме да свидетелствуваме за Тебе!

Прев. свещен. Ст. п. Ю.

Печатница „НОВИНИ“ — Варна